

Ένα κάθε μήνα

Άγαπητοί μου Ένορίτες,

Παρακολουθώντας για πολλά χρόνια τή ζωή και συμπεριφορά τών βαπτισμένων χριστιανών, παρατηρώ μία ασυνέπεια. Δέν συμβαδίζουν τό πιστεύω μας μέ τήν ζωή μας. Άν καί όνομαζόμαστε χριστιανοί, δηλαδή ύπήκοοι του Ίησου Χριστού, δέν ύπακούμε στον Ίησου Χριστό, δέν ακολουθοϋμε τον Ίησου Χριστό, δέν τον έμπιστευόμαστε, δέν τον πλησιάζουμε. Πολύ περισσότερο, δέν γινόμαστε ένα μ' Αϋτόν. Ή αίτία έντοπίζεται στο γεγονός ότι, **δέν γνωρίζουμε ποιός είναι ό Ίησοϋς Χριστός καί τί συνεπάγεται ή ένωση μαζί Του.**

Ποιός είναι, λοιπόν, ό Ίησοϋς: Ό Ίησοϋς είναι ό Θεάνθρωπος. Είναι ή ύποστατική ένωση του Θεού Λόγου καί του ανθρώπου Ίησου, είναι ταυτόχρονα καί Θεός καί άνθρωπος, Θεάνθρωπος. Είναι ένωμένες οι δύο φύσεις, ή άκτιστη Θεότητα καί ή κτιστή ανθρωπότητα, πράγμα τό όποιο είναι μέγιστο μυστήριο καί άκατανόητο.

Γιατί φανερώθηκε έτσι μέσα στον κόσμο καί στην ανθρώπινη ιστορία: Ήλθε για νά σώσει τούς ανθρώπους καί τον κόσμο όλόκληρο. Είναι ό Μεσσίας, δηλαδή ό Σωτήρας. Ό Ίησοϋς είναι ό Χριστός, ό χρισμένος Σωτήρας από τον Άγιο Τριαδικό Θεό.

Άπό τί νά μās σώσει: Άπό τον θάνατο καί από όλα τά δεινά πού προηγούνται άπ' αϋτόν, τά όποια είναι άποτελέσματα της φθοράς, ή όποια ακολουθήσε μετά τήν άμαρτία της παρακοής τών πρωτοπλάστων προς τον Θεό, της αϋτονομήσεώς τους καί της άποστασίας τους από τον Θεό, τον δημιουργό τους.

Ό Θεός δέν έπλασε τον άνθρωπο για νά πεθάνει, για νά σβήσει, για νά έκμηδενισθει. Δέν τον έπλασε για νά πάσχει, νά πονά, νά φθείρεται, νά λυπείται. Τον έπλασε μέ σκοπό τήν **«όμοίωσή»** του μέ τον Θεό, για τήν μακαριότητα στους άτελεύτητους αιώνες.

Ό άνθρωπος πέθανε οϋσιαστικά τή στιγμή πού παρήκουσε τον Θεό, τή στιγμή πού αϋτονόμησε καί άποστάτησε από τον Θεό. Ό βιολογικός θάνατος ήταν τό έπακόλουθο της άποστασίας του άπ' τον Θεό, για νά κατανοήσει τήν άμαρτία, ή όποια φέρνει διάσταση του ανθρώπου άπ' τον Θεό.

Ό άνθρωπος πλάσθηκε από τον Θεό για τον Θεό. Όταν μέ τήν άμαρτία δέν πορεύεται στο **«καθ' όμοίωσιν Θεού»**, τότε έξέρχεται από τον σκοπό του, πού είναι ή θέωση, ή μακαριότητα στή Βασιλεία του Θεού στους άπέραντους αιώνες.

Πῶς μᾶς σώζει ὁ Ἰησοῦς Χριστός: Μᾶς σώζει μέ τήν παρουσία του μέσα στόν κόσμο. Μέ τή μετοχή του στήν ἀνθρώπινη φύση. Ἀπό τή στιγμή πού ὁ Θεός Λόγος προσέλαβε τήν ἀνθρώπινη φύση, ὅλοι οἱ ἄνθρωποι εἶναι σωσμένοι, ἀρκεῖ νά τόν δεχθοῦν ὡς Σωτήρα καί νά ἐνταχθοῦν ἐκουσίως στό Σῶμα του.

Τό Σῶμα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ εἶναι τό ἴδιο μέ τό σῶμα ὅλων τῶν ἀνθρώπων. Πέθανε ἐκουσίως, ἀναστήθηκε καί ἀναλήφθηκε στόν χώρο τοῦ Θεοῦ, στή Βασιλεία τοῦ Θεοῦ. Τό Σῶμα Του εἶναι ἄπειρο, εἶναι Θεός, καί χωράει τούς πάντες, καί τούς ἀνθρώπους, καί τούς ἀγγέλους, καί τήν κτίση ὁλόκληρη. Δέν εἰσέρχεται μόνο ἐκεῖνος πού δέν θέλει.

Πῶς ἐντάσσεται κάποιος στό Σῶμα τοῦ Χριστοῦ: Τό Σῶμα τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἡ Ἐκκλησία. Ἐκεῖνος εἶναι ἡ κεφαλή καί τά μέλη τοῦ Σώματός του μπορούμε νά γίνουμε ἐμεῖς, ὅταν πιστεύουμε σ' Αὐτόν καί μετέχουμε στά Ἱερά μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας. Τό εἰσαγωγικό μυστήριο εἶναι τό Βάπτισμα καί τό τελικό ἡ Θεία Κοινωνία. Ὅταν ὁ πιστός πιστεύει στόν Ἰησοῦ Χριστό, τηρεῖ τούς λόγους τοῦ Κυρίου καί λαμβάνει τό θεωμένο Σῶμα καί Αἷμα τοῦ Ἰησοῦ, τότε σώζεται, εἰσέρχεται ἀναστημένος στή Βασιλεία τοῦ Ἁγίου Τριαδικοῦ Θεοῦ.

Νομίζω, ὅλοι ἀντιληφθήκαμε πολύ καλά ὅτι πρόκειται γιά τό μέγα μυστήριο τῆς **Θείας Λειτουργίας!**

Πρίν ἀκόμη σταυρωθεῖ ὁ Κύριος, σέ μιά συζήτηση μέ τούς Ἰουδαίους εἶχε πει: **«Ἐγώ εἰμί ὁ ἄρτος ὁ ζῶν, ὁ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ καταβάς. Ἐάν τίς φάγη ἐκ τούτου τοῦ ἄρτου, ζήσεται εἰς τόν αἰῶνα. Καί ὁ ἄρτος ὃν ἐγώ δώσω, ἡ σὰρξ μου ἐστίν....», «ὁ τρώγων μου τήν σάρκα καί πίνων μου τό αἷμα ἔχει ζωήν αἰώνιον....», «...ἐν ἐμοί μένει καγῶ ἐν αὐτῷ», Ἰω. Στ' (51-56) Κατά τόν μυστικό δεῖπνο εἶπε: **«Λάβετε φάγετε, τοῦτο ἐστί τό σῶμα μου», «Πίετε ἐξ αὐτοῦ πάντες, τοῦτο ἐστί τό αἷμα μου».** Ματθ. ΚΣτ' (26-27) **«τοῦτο ποεῖτε εἰς τήν ἐμήν ἀνάμνησιν».** Λουκ. ΚΒ' 19**

Οἱ ἀπόστολοι, μετά τήν Πεντηκοστή, ἀφοῦ βάπτισαν τά πλήθη τῶν Ἰουδαίων πού μετανόησαν καί πίστεψαν στόν Χριστό, τό πρῶτο πού ἔκαναν, ἦταν νά τελοῦν τό μυστήριο τῆς Θείας Εὐχαριστίας σέ κάθε σύναξη τῶν πιστῶν. Οἱ πρῶτοι πιστεύσαντες, καθημερινά περίμεναν μέ λαχτάρα καί ζήλο «νά ἀκοῦν τίς διδασκαλίες τῶν Ἀποστόλων, ἤθελαν νά βρίσκονται μαζί ὡς μία κοινωνία ἀγαπημένων προσώπων, ἐπιθυμοῦσαν νά κοινωνοῦν τό Σῶμα καί τό Αἷμα τοῦ Χριστοῦ καί νά προσεύχονται κοινά ὡς ἓνα σῶμα, τό σῶμα τῆς Ἐκκλησίας.» Αὐτό τό τετράπτυχο συνεχίζεται ὡς ἡ βάση καί δομή τῆς Θείας Λειτουργίας ἐπὶ δύο χιλιάδες χρόνια μέσα στήν ἱστορία.

Τά ὀφέλη τῆς Θείας Λειτουργίας εἶναι ἄπειρα καί μέγιστα! Πρόσκαιρα καί αἰώνια! Ἀτομικά καί κοινωνικά!

Μέ τή Θεία Λειτουργία ὁ ἄνθρωπος ἐξαγιαζεται, μεταμορφώνεται, ἐνδυναμώνεται, ἀγαπᾷ τούς πάντες καί τά πάντα, ἐνώνεται μέ τόν Θεό, φθάνει στόν σκοπό τῆς ὑπάρξεώς του, θεώνεται.

Ἡ Θεία Λειτουργία δέν εἶναι ἕνα ἀνθρώπινο κατασκευάσμα. Δέν εἶναι ἀπόρροια τῆς ἀνθρώπινης σκέψεως ἢ φαντασίας. Δέν εἶναι ἕνα ψυχολογικό ἢ κοινωνικό τέχνασμα γιά τή βελτίωση τῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου. Δέν εἶναι κάτι τό κοσμικό, μέ πεπερασμένα ὅρια χώρου καί χρόνου. **Ἡ Θεία Λειτουργία εἶναι ἡ ἐπιτομή ζωῆς τοῦ Θεανθρώπου Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὁ ὁποῖος εἶναι «χθές καί σήμερον ὁ αὐτός καί εἰς τούς αἰῶνας»**, ὅπως σημειώνει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος. (Ἐβρ. ΙΓ΄ 8) Εἶναι ἡ Βασιλεία τοῦ Ἁγίου Τριαδικοῦ Θεοῦ μέσα στόν κόσμο. Εἶναι ἡ ἀνάδειξη – φανέρωση τῆς Ἐκκλησίας μέσα στόν κόσμο. Κάθε φορά πού τελεῖται σέ κάποιο μέρος τῆς γῆς ἡ Θεία Λειτουργία εἶναι ζωντανά παρών ὁ Πατήρ, ὁ σαρκωθεῖς Υἱός, τό Ἅγιο Πνεῦμα, ἡ Θεοτόκος, ὅλοι οἱ ἅγιοι, ὅλες οἱ πνευματικές νοερές δυνάμεις, ὅλοι οἱ πιστοί χριστιανοί, ζῶντες καί κεκοιμημένοι, καί ἡ κτίσις ὁλόκληρη.

Εἶναι παρών ὁ Ἅγιος Θεός καί ἐγώ νά ἀπουσιάζω; Ἐπιθυμῶ ὁ Θεός, ὁ Πανάγαθος, νά ἐνοικήσει μέσα μου καί ἐγώ νά μὴν εἶμαι ἐκεῖ; Θέλει ὁ φιλόανθρωπος Θεός νά κοινωνεῖ μέ τούς πιστούς, νά ἐμπεριπατεῖ ἀνάμεσά μας καί ἐγώ νά λείπω; Ἄν αὐτό δέν εἶναι ὑπεροψία καί περιφρόνηση ἀλλά καί μωρία, τότε τί εἶναι;

Ἀγαπητοί μου, κάθε Κυριακή πού βλέπω νά ἀπουσιάζουν πολλοί ἀπό τούς ἐνορίτες καί ἰδιαίτερα τά παιδιά καί οἱ νέοι, αἰσθάνομαι μία βαθειά λύπη καί ἕνα πόνο ψυχῆς, ἐπειδή ζημιώνονται καί δέν ἀπολαμβάνουν τά ὀφέλη ἀπό τήν παρουσία τοῦ Θεοῦ. Ἄν δέν προσέρχονται ἀπό δική μου ὑπαιτιότητα, ἀπ' τή δική μου ἀμαρτωλότητα, ζητῶ ἀπό ὅλους συγγνώμην. Ἀλλά, νά ξέρουμε ὅτι, ὅταν πηγαίνουμε στήν Ἐκκλησία, στή Θεία Λειτουργία τῆς Κυριακῆς, δέν πηγαίνουμε γιά τόν Ἱερέα, ἢ γιά ὁτιδήποτε ἄλλο, πηγαίνουμε νά συναντήσουμε τόν Ἰησοῦ Χριστό, πού σταυρώθηκε γιά ὅλους ἐμᾶς καί μᾶς προσφέρει τό Σῶμα Του καί τό Αἷμα Του, γιά νά ζήσουμε στήν αἰώνια καί μακάρια Βασιλεία Του.

Στή Θεία Λειτουργία τῆς κάθε Κυριακῆς καί τῆς κάθε μεγάλης ἐορτῆς νά εἴμαστε ὅλοι παρόντες. **Νά φανερώνουμε τήν Ἐκκλησία στόν κόσμο. Νά λατρεύουμε τόν Θεό καί νά παίρνουμε τίς εὐλογίες Του.**

Μέ πολλή ἀγάπη καί πόνο ψυχῆς,

ζητώντας τή συγγνώμη καί τήν ἐπιείκειά σας,

ὁ πρωτοπρεσβύτερος Βασίλειος Λ. Βασιλείου